

SAMI ÖZBİL • öl Kimseyi Sevmiyordu

SAMI ÖZBİL 1977 yılında Aydın'ın Söke ilçesinde doğdu. Kandıra F Tipi Cezaevi'nde politik hükümlü olarak bulunuyor. Hakkında verilen iki ayrı müebbet hapis cezasının onaylanmasının ardından, kitabının yayına hazırlandığı tarihlerde 1,5 yıl hücre ve iletişim cezası verilmiştir. Özbil, halen tek kişilik hücrede tutulmakta ve vasisi dışında kimseyle görüştürülmemektedir. *Harman* (2006) ve *Yeraltı Suları* (2010) adlı şiir kitapları ile *Suluk Soluğa* (2008), *Kan Kurumaz* (2010) ve *Şafakta Yankılanan* (2013) adlı romanları Ceylan Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

İletişim Yayınları 1961 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 294

ISBN-13: 978-975-05-1429-6

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Deniz Lodos

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SAMI ÖZBİL

Çöl Kimseyi Sevmiyordu

Babam Faris ile annem Saniye için

Mekke ile Taif arasına kurulan Hicaz bölgesinin en büyük panayırı Ukaz; Suriye, İran, Bizans, Yemen ve Habeşistan'dan gelerek ticaret yapan, içki içip eğlenen, akrabalarını ziyaret eden, mal ve köle satanlarla doluydu. Suher'den Teyma'ya Arabistan'ın dört bir yanından getirilen fahişeler müşterileriyle beraber panayırdaki han odalarına, bunlar yetmediğinde çöle kurulan çadırlara serbestçe giriyor, meraklıları fal oklarına bakıyor, gençlerin el çizgilerine remil açan ihtiyar kadınlar onlara gâipten haberler veriyordu. Kılıksız tipler ise, kenarda kıyıda bahis oynatıyordu. Yorulan, acıkan, nefeslenmek isteyenler tezgâh aralarına gelişigüzel yayılmış, üzeri nebiz ve hurma şarabı sürahileriyle, üzüm salkımları, yağlı hays doldurulmuş tabaklarla bezeli sinilere diz kırıyor, aldıkları birkaç lokmanın ardından halayıklara bahşiş bırakıp eğlenmeyi sürdürüyordu. Panayırın en sessiz köşesindeki hitabet yarışmasını ilgiyle izleyen gençler, her konuşmacının ardından alkış çalarak belagate dair hislerinin derecesini belli ediyorlardı. Uzun bir yolculuktan dönen Emevi ailesinin ipekli elbiseler giyinmiş namlı kervancısı Osman bin Affan da devesini bağlayıp, ona bir tas nar suyu getiren hizmetkârına iki dirhem bahşiş verdikten sonra hatipleri dinleyenlerin arasına karışmıştı. Servetinin yanı sıra rüya

tabirciliğiyle meşhur Ebubekir, etrafında birikenlerin rüyalarını yorumlamakla meşguldü. Bir başka köşede Ammar bin Hat-tab her zamanki gibi arkadaşlarıyla güreşe tutuşuyordu. Kim-selerin tanımadığı Cündep isimli orta yaşlı bir adam, şair kar-deşi Enis'le beraber hızla panayırdan çıkarak kendilerini bekle-yen atlara binmiş ve topraktan yükselen toz bulutunun ardın-da gözden kaybolmuştu.

Kabile çatışmalarının yasaklandığı dört haram ayda kurulan Mecenne ve Zü'lmecez gibi Ukaz panayırı da düşman aileler ve kabilelerle doluydu. Ancak daha dün birbirlerinin kanını dök-meye and içen, yasaklı dört ayın sonunda yine birbirleriyle ölü-müne savaşacak kabileler, çeliği ışıltılı ağır kılıçlarının işlemeli saplarına sarılmaya gerek duymadan, on gün boyunca aynı ai-ledenmişçesine panayırdan selamlaşacak, birbirlerine ikramlar-da bulunacak, düşman aşiretlerin kavuşmaları imkânsız âşıkla-rı, uzaktan bakışarak kendilerini mutlu hissedeceklerdi. Kılıç-larını kınlarından sıyrıp kızgın güneşe kaldırarak bir alışkanlı-ğı yineler gibi intikam andı içen birçok kabile, başlarına musal-lat kan davasının hangi sebepten el aldığını çoktan unutmuştu.

İçi içine sığmayan Nevres, tezgâhının başında bekleyen an-nesi Halime'nin seslenmelerini duymazdan gelerek hızlı adımlarla panayırın diğer ucuna yürüyordu. Aklında yalnızca, kala-balık bir esir kafilesiyle dün Suriye taraflarından getirilen tut-sakların arasında rastladığı, on iki on üç yaşlarındaki kızı ye-niden görmek vardı. Ammar, panayır günlerinde hırsızların iş-lerine ara vermelerine rağmen, birkaç yıl sonra iki cılız devesi-ni ticaret kervanlarına katmak üzere emanet edeceği oğlunun, artık ticarete ısınmasını istediğinden binbir güçlkle getirtti-ği malların başında annesiyle beraber durmasını tembihlemiştir-ti. Keçi çobanlığından ve büyük kırbalarla zezem kuyusun-dan eve su taşımaktan memnun olan Nevres, kervancılığı sev-miyordu ve şu anda babasının yola çıkmadan verdiği öğütlerine kulak verecek halde değildi. Koşmaya hazırlanıyordu ki, duy-duğu ses durdurdu onu:

“Ey insanlar Allah'tan başka ilah yoktur ve mülk yalnız onundur, puta tapmayın!”

Bu yumuşak ses, panayırın gürültüsü arasında erimeden kendini duyurabiliyordu. Dönüp baktığında sesin sahibini tanıdı. İri siyah gözlü, değirmi yüzlü, orta boylu, saçları ensesine uzamış, kırklı yaşlardaki Ebu Kasım'dı panayırdakilere doğru konuşan. Ammar'ın "Ona bir haller olmuş, Hira'da herkesten çok kalıyor, gençleri ve köleleri etrafına topluyor," dediği adam.

"Allah'ın nimetlerinde kölelerin de hakkı vardır, kölenin hakkını köleye verin, yemediklerinizi onlara yedirmeyin!"

Son bir yıldır etrafındaki kırk taraftarıyla Mekke'de yeni bir dini yaymaya çalışan Ebu Kasım, mensubu olduğu Kureyş kabilesinin büyük kervan sahiplerini çok öfkelenmişti. Buna rağmen Kureyş'in itibarlısı, Kâbe'ye hac farızasına gelenlere su ve yemek sağlayan Abdülmuttalip'in torunu olması hasebiyle dokunulmazlığı vardı. Karısı Hatice'nin Mekke'nin büyük zenginleri arasında sayılmaya yeten serveti Ebu Kasım'ın etrafında ikinci bir zırh gibiydi. Bir başka büyük tacirin, Ebubekir'in de onunla saf tuttuğunun öğrenilmesi servet sahiplerinin canlarını iyice sıkıyordu.

Nevres, Mecenne ve Zü'lmecez'da Ebu Kasım'a rastlamış, Yesrib'den gelenlerle sohbet ettiğini görmüş ama şimdiye dek kendisiyle konuşmamıştı. Mekke'nin çöle açılan dış mahallesinde oturmalarına rağmen bazı zamanlar arkadaşı Ali'yi görmek üzere Ebu Talip mahallesine giderek, Ebu Kasım'ın amcazadesi Ali ile sohbet edip etrafı gezerlerdi. Geçen sene Şevval ayında, Ebu Kasım'ın akşamları üstüne geçirip dolaştığı hırkasını yamadığını gördüğünde şaşırılmıştı:

"Erkekler hırka yamar mı?"

"Amcamın oğlu Muhammed yamar. Hem o evimizi süpürür, keçi sağlar, develeri bağlayıp yemlerini verir, hamur yoğurur," demişti Ali, Nevres'in şaşkınlığına gülerek.

Anlatıklarına bizzat şahitlik etmesi için bir akşam onu evlerine davet edince Nevres bir parça ikna olmuştu ya, yine de bir erkeğin böylesi işler yapabileceğini aklı almamıştı. Fakat şimdi ne Ali'yi düşünecek ne Ebu Kasım'a kulak verecek zamandı. Tam koşmaya başlamıştı ki, kalabalığın gürültüsünü ucu siv-

ri kör bıçaklar gibi kesen bir başka sesle olduğu yerde çakıldı kaldı.

“Muhammed yalancıdır! O Kureyş’in yüz karası bir büyücü, bizim Uzza’mızı, Lat’ı, Menat’ı inkâr eden bir mecnun ve bir sapıktır. Muhammed yalancıdır!”

Arkasından bağırarak gelen, Ebu Kasım’ın amcası Abdüluzza’ydı. Annesi Halime’nin, karısı Ümmü Cemil’den hoşlanmadığını bilmek dışında onu tanımıyordu Nevres. Amca, hızlı adımlarla yetiştiği yeğeninine sırtına, onu yere yıkan yumruğu bütün kuvvetiyle indirip sözlerini sürdürerek panayırın Arafat çıkışına yürümüşü.

“Ben sizin taptıklarınıza tapmam, benim taptığıma da siz tapacak değilsiniz; sizin dininiz size, benim dinim bana.”

Panayır esnafı Ebu Kasım’ın sözlerini duymazdan gelmeyi seçmişti. İki akraba arasındaki kavgaya dışarıdan birinin müdahalede bulunmaması geleneği, öğlen sıcağında yere yıkılan Muhammed’i yerden kaldırmaya en büyük engeldi. Kimse kısa bir süre sonra tüm Mekke’nin Ebu Leheb namıyla anacağı Abdüluzza’nın gazabını üzerine çekmek istemezdi. Yanından geçenler az önce yaşananlardan bihaberlermiş gibi fildişinden, ipekten, zeytinyağından, Kızıldeniz’deki gemilerden, Bizans’a taşınacak baharatlardan konuşuyorlardı.

Sakalları ve etekli beyaz elbisesi iyice tozlanan Muhammed, yattığı yerde kendisine uzanan eli gülümsemeye çabalayarak tutmuştu. Nevres’ten kuvvet alıyormuş gibi ağır hareketlerle doğruldu, entarisinin eteklerini silkeledi, gevşeyen kuşağını sıkıladı.

“Sen kimsin?”

“Tayrzar kabilesinden Ammar’ın oğluyum; adım Nevres’tir.”

“Nevres... Kalbin de Kızıldeniz’in o beyaz kuşları gibi aktır. Sen yere düşene el uzatansın.”

Nevres nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. Konuşmanın uzamamasını, Ebu Kasım’ın onu yolundan alıkoymasını diledi. Halime, küçük birer kavanoz dolusu kına, sütleğen, takkaut karışımını alıp saçlarını siyaha boyamak için bunları hangi miktarlarda karıştırması gerektiğini soran kadını ya-

nıtsız bırakmış, tezgâhtan seri adımlarla koparak yanlarına gelmişti bile. Kahverengi gözlerine düşen uzun ve parlak saçları, uzun boyu, çene kemiği belirgin kumral yüzüyle etraftaki birçok kadından kolaylıkla ayırt edilebilen bir görüntüsü vardı.

“Ya Ebu Kasım, amcanın kalbi aysız gece gibi karanlıktır.”

Muhammed, omuzlarından tuttuğu Nevres’in saçını okşuyordu. Akrabasının hakaretine uğramanın ağır mahcubiyetiyle Halime’nin yüzüne bakmamış ama amcası Abdüluzza aleyhine de konuşmamıştı. Siyah gözlerinde çıktığı yolun dertlerini kabullenmiş ifadeyi gördü Halime; Muhammed’e üzüldü. Ümmü Cemil’in, geçen haftalarda geçtiği yola dikenler döktüğünden, ayakları kanayan Muhammed’e gülüp hakaretler ettiğinden haberdardı. Arada bir istediği ot karışımlarını teslim etmek üzere evlerine gittiği, kendini beğenmiş Ümmü Cemil’e bu sebeple için için öfkeleniyordu.

Muhammed’in çağrısına uyanlardan değildi Halime. Ebu Kasım onun nazarında Mekkeli fukaraların, kendi hallerindeki esnafın, aşağılanan kölelerin hakları gözetilsin isteyen, mal mülk derdini ardında bırakmış mazlum biriydi. Halime Hubel’e, Kureyş’in hemen her evinde küçük kopyaları bulunan Uzza veya diğer putlara tapanlardan da değildi. Ona göre put, devri geçmiş eski bir inancın işaretlerindendi. Ancak kadın şeklindeki Süva’yu, aslan suretindeki Yeğus’u ve at görünümlü Yeuk’u alaya alanların yaptıklarını hoş karşılamıyordu. Şehirdeki Musevi, Hristiyan ve Hanifiler’le tanışıyordu ancak onların inançlarını da benimsememişti. Çocukken ailesiyle birlikte ayrıldığı yüksek dağlarda yaşayan aşiretinin insanları gibi hâlâ her sabah güneşin önünde secdeye kapanıyor, geceleri tek bulutun bile görülmediği göğe başını kaldırıp ayı, yıldızları hayranlıkla seyrederken sevdiklerinin başına kötü şeyler gelmemesini diliyordu. Her insanın içinde iyi ile kötünün savaş halinde bulunduğuna inanıyordu.

“Allah büyüktür.”

Cebinden çıkardığı bir avuç Yesrib hurmasını Nevres’in avuçlarına bırakan Muhammed, yanaklarından öpüp yarım saat evvel söylediklerini tekrarlayarak panayırda yürümeye başlamıştı ki, Halime Nevres’in kulağına yapıştı.

“Annene bir keçi kadar bile faydan yok!”

“Hubel’e, Menat’a, Uzza’ya and olsun güneş batmadan yanında olacağım.”

“Sus! Onların adına yemin etme! Kim öğretiyor sana bunları?”

Sesini alçaltmıştı. Uzza’ya tapan Ammar, evlenirlerken yaptıkları anlaşmaya sadık davranmış, zamanla kuvvetini yitirmiş inancını çocuklarına benimsetmeye çalışmamıştı. Oğlunun etraftan duyduklarını tekrarlamasını engellemeliydi Halime ama şu anda yumuşamaktan başka yol yoktu.

“Dünden beri yerinde duramıyorsun oğlum. Nedir bu halin?”

“Dönünce hepsini anlatırım, söz.”

“Nereye?”

Üzerinde akikten billura türlü taşların, ot tohumu torbalarından zamka kadar günlük ihtiyaç maddelerinin, türlü baharatların satışa hazırlanmış halde beklediği tezgâhının başına toplanan sekiz on kadın Halime’ye seslenince fırsat bu fırsat diyen Nevres, son bir gayretle kulağını annesinden kurtarıp var gücüyle koşmaya başladı.

Dün rastlantıyla gördüğü kızın ne adını biliyordu ne bir daha aynı hanın önüne getirileceğinden emindi. Bütün gece bir an evvel gün aydınlansın diye beklemiş ama sabahtan beri annesinin buyurduğu işleri yapmak zorunda kalmıştı. Babası olsa kendisine gerek kalmazdı gerçi ama... Neyse ki bitirmişti işlerini. Tek istediği o kızı uzaktan izlemek, hurmadan büyük kara gözlerine bakmaktı.

Önlerine sürülen kaptaki kavrulmuş arpa unu bulamacını birbirlerinden daha çabuk yemeye çalışan yüksek kapılı, taş duvarlı büyük hanın yan tarafına sıralanmış on altı esirin arasındaydı Nevres’in adını bilmediği kız. Haftalardır kızgın güneşin altında yürütölmelerine rağmen çöl yanığı teni kararmamıştı. Diğerlerinin aksine acele etmeden, bir hurma yaprağı yardımıyla kaptaki yemekten iki küçük lokma almakla yetinmişti. Kızın ayaklarındaki prangayı, pranganın ucundaki kanlı bukağıyı, tenindeki yara bere izlerini, yırtılan elbisesi yüzünden teki açıkta kalan henüz tomurcuklanmış memesini görmüyordu Nevres. Kızıldeniz’den çıkardıkları balıkları, kapan ku-

rarak yakaladıkları kum yılanlarını, süt anneye yollandığı çöle tesadüfen düşen kanadı kırık uzun gagalı kuşları seyrederek gibi hayranlıkla ona bakıyordu. Büyülenmişti adeta. Soran çıksa kızın boynundaki halkanın yemenden getirilen kolye, ayağındaki zincirin panayır rakkaselerinin bileklerindeki şakula olduğuna yemin edebilirdi. Fakat mutluluğu uzun sürmedi. Satıcının sesiyle nihayet kendine gelmişti.

“Kayzer’in ordusunda savaşan askerler köleniz, Suriye güzel-leri cariyeniz olsun! Gelin, gelin alın, İran Kisrası’nın akrabaları evinizde size şerbet hazırlasın!”

İki büklüm ihtiyarlarla çocuklar kalmıştı satıcının elinde. Şu durumda onları çöle bırakmaktan başka bir yol yoktu. Savaş meydanlarında, baskın yemiş köylerde her bir esiri ailesinden koparıırken asla tereddüt etmeyen satıcı, merhametli biri olmakla övünmeyi sevdiğinden onları çöle terk etmektense tümünü birden sağlıklı bir esir fiyatına satmayı istiyordu. O sırada yaşlı bir kadın, duvar dibine çökmüş kızı göstererek seslendi:

“Kaç dirheme bırakırsın şunu?”

“Yirmiye senin olsun.”

“Yirmiye asıl senin olsun!”

“Her işini görür Sevde bint Nadhiye.”

“Hastalıklı bir kız.”

“Öyle deme, bu İran Kisrası’nın kızıdır.”

“Hadi oradan.”

“Doğru söylüyorum.”

“Ey Uheyha! Baban çaldığı deveyi sahibine satardı, onun oğlusun. Senin sözüne inanacağımı mı sandın?”

“Yalan söylüyorsam Uzza’nın, Menafın, o güzel kuğuların laneti üzerimde olsun.”

“Baban lanetlenmişti. Kayboldu çölde, etini kuşlar yedi.”

“Sevde babamı karıştırma. Yaşlısın, alıyorsan on beş dirheme bırakayım bu kızı.”

“Adı ne o saçları beline inen kızın?”

“Adı Leyla’dır, babası İran sarayında hekimdir.”

“Bana babasını değil hastalıklı kızımı satıyorsun.”

“Tamam on dirhem.”

“Beş dirhemi kabul edersen yarın kocamı yollarım sana.”

“Sadece senin için.”

“Hadi hadi çok konuşma, şu kıza bir şeyler yedir de ölmesin, yarın Muayt onu almaya gelecek.”

Birden sinirlendi Nevres. Az önce adını öğrendiği Leyla'yı aynı anda toprağa vermiş kadar kederliydi. Leyla'nın Sevde gibi bir büyücünün, insanları canından bezdiren bir falcının kölesi olmaması uğruna canını vermeye hazırdı. Fakat cebinde bir dirhem bile yoktu. Babası Suriye'ye mal taşıyan kervana katılmasaydı iki güzel devesinden birini, Cenha'yı, feda ederdi Leyla'yı kurtarmak için. On iki yaşındaki bir çocuğun satmaya kalkışacağı deveyi satın alacak kimsenin çıkmayacağından habersizdi. Varsın, “Oğlu, Ammar bin Said'in devesini satmış,” desin, ailesiyle alay etsinlerdi Mekkeliler; hiçbir şeye aldırılmazdı.

Keşke kervanları soyan eşkıyalara katılsaydı. İşte o zaman kurtarırdı Leyla'yı. Satıcı ile Sevde söz kesmişlerdi artık; tutulduğu kız yarın köle, seneye Sevde'nin oğlu Beništa'ya cariyeye olacaktı. Annesinin önüne koyduğu yemeklerin hepsini yiyerek erkenden büyümediği için kendine öfkelenmişti. Kurutulmuş eti sevse, babasının getirdiği Kızıldeniz'in iri balıklarını yese, keçi sütünden bıkmasa belki bu akşam Leyla'yı Uheyha'nın pençesinden alırdı.

İşin içinden çıkamadıkça bunaltısı artıyor, omuzları bu yükü taşımakta zorlanıyordu. Kapkara kafası, bıyıkları kesilmiş uzun sakalıyla tereddütsüzce en büyük düşmanı saydığı Uheyha'ya tüm kuvvetiyle tekme atıp kaçtı. Satıcı, Nevres'i korkutan iri ve kirli eliyle kendisini yakalamaya çalışırken onu fark eden Leyla ile ilk defa göz göze gelmişti. Tam da can havliyle kaçtığı sırada kızın dikkatini çekmeyi biraz alçaltıcı bulmasına rağmen tekrar hanın önüne dönecek kadar korkusuz değildi.

Tente ve hurma liflerinden yapılmış hasırlarla üzeri kapatılan panayırın dışı çok sıcaktı. Nevres ipi serbest bırakılmış yavru develer gibi başıboş dolaşırken iyice susamıştı. Karnındaki burulmanın, göğsündeki yanmanın, sorsalar yerini gösteremeyeceği ağrının suyla geçmediğini, dönüp geldiği tezgâhta annesinin uzattığı kırbayı başına diktğinde anladı.

“Leyla’yı Sevde’nin kölesi yapacaklar anne!”

Az önce tezgâhın altını üstüne getirdikleri halde hiçbir şey almadan gidenlere söylenerek koku şişelerini, baharat kutularını, hamamotu bağlarını yerleştiren Halime altı yaşında çölden döndüğünden bu yana kâh şiir söyleyen kâh yaşlı bilgeler gibi hikmetli laflar eden oğluna alışmıştı.

“Leyla kimdir?”

“Uheyha’nin esiri. Onu büyücüye satıyor.”

“Sevde artık çok yaşlı, yanında birine ihtiyacı vardır oğlum.”

“Sen büyü kötüdür, remil kötüdür diyordun hani!”

“Doğru onlar kötüdür ama Sevde tamamen kötü biri değil.”

“Kötü değilse Leyla’yı kölesi yapmaz. Onu biz alalım anne!”

“Kendimizi zor doyuruyoruz oğlum.”

“Köle olmasın Leyla, gelsin bizde kalsın.”

Panayır sona erene dek Mekkeli satıcılar geceleri evlerine gitmek yerine genellikle deve veya keçi yününden çadırlarda, başka şehirlerden ve ülkelerden gelenlerse hanlarda uyurdu. Kendisini iliklerine dek hissettiren çöl soğuğunun Nevres’e dokenacağından korkan Halime, onu evde uyumaya ikna edemiyordu. Halime’ye kalsa ataları gibi çadırdaki yaşamayı başka şeye değişmezdi ya, sıcağı da soğuğu da keskin Mekke havası çocuklara yaramıyordu. Neyse ki bu akşam Ammar’ı karşılamak üzere evlerine gideceklerdi.

“Leyla bir prenses anne. İranlıların prensesi.”

Halime dedesini, ölünceye dek ona geride bıraktıkları akrabaları anlatan annesini hatırlamıştı. Çölün uçsuz bucaksız kumlarının her rüzgârda ayrı bir şekle bürünmesi gibi bir anda değişivermişti Halime’nin hisleri. Can sıkıntısı bir yılan gibi huzursuzca büyüdü içinde. Geçmiş aklından kovdu, namlı şairlerin, sevda derdine düşenlerin buluşacağı eğlenceyi anımsayıp rahatladı. Yarın gece “Yedi Askı” şiirlerinin belirleneceği yarışma vardı. Bazen merasim havası taşısa da geceye ailecek katılır ve şiirin büyüyle bir süre dertlerinden arınmak hepsine iyi gelirdi.

Suyla karararak hamur haline getirdiği toz karanfil, yabangülü, safran ve portakal çiçeğini küçük bir kavanoza aldı. Ku-

reys'in büyük tacirlerinden Ebu Süfyan'ın karısı Hind, dökülen saçları için güçlü bir derman istemişti. Banotu esansından elde ettiği ilacı da uyuyamama hastalığına tutulan yaşlı Verd'in kölesine teslim etti. Sessizce yaklaşmış sancıları olduğunu fısıldayan genç bir kadına verdiği sedefotunu nasıl kaynatacağını anlattı. Başka bazı istekleri hazırlarken genç bir kadın yaklaştı tezgâha.

“Yedi Askı’ gecesine katılacağım ama yüzümün rengi çok solmuş, derdimin çaresi var mı sizde?”

“Bekle kızım, dedi Halime. Frenk inciri ile beslenmiş dişi kırmızı böcek tozuna batırıldığı parmağını, genç kadının yanaklarına sürdükten sonra bir tutam tozu kâğıt külaha koyup eline tutuşturdu. Uzatılan dirhemi ise kabul etmedi. Muallakât-ı Seb’a gecesinde şairleri dinleyecek senin gibi bir güzelden para alır mıyım kızım?”

Genç kadın teşekkür ederek tezgâhtan ayrılırken Halime, kenarda unutulmuş gibi bekleyen oğluna döndü.

“Meydanda sen de şiir okuyacak mısın Nevres?”

“İzin vermezler ki, yaşım küçükmüş!”

“Verseler?”

Başını salladı Nevres.

“Dün gece bir tane daha geldi aklıma. Onu Kubey’e yazdıracağım.”

“Leyla’ya mı? diye güldü Halime.”

“Yoo!”

“Şiir yazdıracak paran var mı?”

“Bana birazcık para verirsen bundan sonra her istediğini yaparım.”

“Köle gibi mi?”

“Yok!”

“Tamam oğlum, al... Geç kalma sakın. Geceyi evimizde geçireceğiz, baban geliyor. Özlemedin mi babanı?”

“Bilmem... Onu çöldeyken özlemiştim.”

“Ben de seni çok...”

“Hiç gelmediniz yanıma!”

“Âdet böyle oğlum. Çölün sessizliğine alışan, ona göğüs ge-

ren hayatın her zorluğuna katlanır. Bak sen de imtihan edildikçe ruhunu kuvvetlendirdin.”

“Ben orada sizi özledim anne, başka bir şey yapmadım.”

Geldiği gibi hızla uzaklaştı Nevres. Beş-altı dakika içinde etrafında dizi dizi parşömen, incelikle işlenip cilalanmış deve, keçi ve fil derilerinden kesilmiş el büyüklüğünde parçalar, filerin iyice beyazlatılıp inceltilmiş kürek kemikleri, fırınlanmış toprak levhalar, işlenerek yazılmaya uygun hale getirilmiş tah-talar; hurma dalları, hokkalar, türlü kuşlardan alınmış uzun-lu kısıklı telekler; tabureler, rahleler duran, yıpranmış bir çadı-rın önündeki ihtiyarın yanına gelmişti. Sakalı karnına dek uza-mış Kubey, Kâbe’ye asılacak şiirleri parşömenlere geçiren, ha-zırladığı köle mülkiyet senetleri için hususi mühürler kazıyan Hicaz’ın meşhur vesikacı, mühürücü, tezhipçi, mektupçu ve ki-tabecisiydi.

“Sana bir şiir söylesem yazar mısın?”

“Sen şuraya otur bakalım, dedi zayıf yüzündeki gülüşü sakal-ları arasında kaybolan Kubey. İçeriden mürekkebimi alayım.”

“El Ekrad dağlarındakilerin dilini biliyor musun?”

Yine güldü bütün gençliği yollarda tükenen, kayıt tutmak üzere türlü savaşlara kabile şeflerinin yanı başında katılan, adım attığı yerlerde konuşulan her dili bilen Kubey. Bütün çöl-lerin kumuna, dağların çakıllarına basan yaşlı adamın teni, Hadramut dağlarından Nüfud Çölü’ne dek bütün bir bölgenin güneşiyle kavrulmuştu. İlginç bulmuştu çocuğun söylediğini. Kureyşli Araplar şiirlerini değil başka bir dilde, Arapçanın di-ğer lehçelerinde bile yazdırmazdı. Mürekkep hokkasını, telegi-ni ve farklı ebatlarda birkaç parça yumuşak deriyi alıp döndü:

“Şiirin perileri ile cinleri omuzlarından uçmasın ey Am-mar’ın oğlu. Hadi bakalım önce bir defada hepsini oku, şiirine göre deri bulalım, sonra yazıyı işlemeye başlarız.”